

Arrest

nr. 319 366 van 6 januari 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 14 mei 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 april 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 april 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 31 mei 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 5 december 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 december 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 31 maart 2023 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 8 april 2024 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 31.03.2023 werd ingediend door :

A., L. (...) (geen R.R.)
Geboren te KUMANOVO op (...).1999
Nationaliteit: Noord-Macedonië
Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Het feit dat zijn vader, zijn stiefmoeder, zijn zus en zijn halfbroer legaal in België verblijven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM omdat hij al zijn sociale en economische belangen in België gevestigd zou hebben. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Betrokkene beroept zich op de aanwezigheid in België van zijn vader, zijn stiefvader, zijn zus en zijn halfbroer, waarmee hij samenwoont. Echter, we merken op dat al deze gezinsleden reeds sinds 2011 in België verblijven terwijl het eerste bewijs van aanwezigheid van betrokkene in België dateert van 2021. Betrokkene toont aldus zelf aan dat hij perfect in staat is om gedurende langere tijd gescheiden te leven van zijn familieleden. Dit wijst er tevens op dat hij wel degelijk nog over familieleden in Noord-Macedonië beschikt aangezien zijn vader hem achterliet in Noord-Macedonië op de leeftijd van elf jaar. Dit houdt in dat betrokkene over een netwerk in Noord-Macedonië beschikte om voor hem te zorgen. De voorgelegde overlijdensakte van zijn oom verandert niets aan deze vaststelling, aangezien zijn oom reeds overleed in 2015. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt bovendien niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). Dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid worden in casu niet aangetoond. Tenslotte wijzen we er nog op dat Noord-Macedonië niet visumplichtig, zodat regelmatige bezoeken aan zijn in België wonende familieleden perfect mogelijk zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat "de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van

afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden geen bewijzen voorlegt. Betrokkene toont aldus niet aan dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar noord-Macedonië uitgesloten is(RvV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Betrokkene beroept zich op het feit dat hij geen banden meer zou hebben met zijn land van herkomst. Betrokkene maakt dit echter niet aannemelijk. Zoals hierboven reeds opgemerkt, verliet zijn vader Noord-Macedonië in 2011, toen betrokkene pas elf jaar oud was. Dit impliceert dat betrokkene wel degelijk over een netwerk in Noord-Macedonië beschikt dat voor hem zorgde in die periode, ook na het overlijden van zijn oom in 2015. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 19 jaar in Noord-Macedonië (rekening houdend met zijn verklaringen afgelegd bij de politie op 21.10.2021 dat hij reeds drie jaar in België zou verblijven) en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RvV arrest 221362 van 05.06.2020). Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. De elementen van integratie (met name het feit dat er sprake zou zijn van humanitaire en sociale bindingen, dat hij sinds 2017 in België zou verblijven, dat hij perfect op de hoogte zou zijn van de Belgische waarden en normen, dat hij regelmatig zou deelnemen aan het leven van de onthaalgemeenschap, dat hij een meerwaarde zou vormen voor onze maatschappij, dat hij tewerkgesteld zou kunnen worden in een knelpuntberoep en dat hij één deelcertificaat Nederlands en bijhorend inschrijvingsbewijs voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.3. Op 8 april 2024 wordt de verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer heten:

Naam, voornaam: A., L. (...)
geboortedatum: (...).1999
geboorteplaats: KUMANOVO
nationaliteit: Noord-Macedonië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Betrokkene toont niet aan sinds wanneer hij precies in België verblijft, maar hij diende op 31.03.2023 een aanvraag 9bis in. De maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat hij minderjarige kinderen heeft.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Noch uit het administratief dossier noch uit de aanvraag 9bis blijkt dat er sprake is van een medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Schending van de materiële motiveringsplicht — Art. 62 Vw. en art 3 wet 03/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurlijke handelingen — onzorgvuldigheid, onredelijkheid en disproportionaliteit bij het nemen van de beslissing —

De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering die op de tegenpartij rust, vast, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan onzorgvuldigheid, onredelijkheid;

De minister heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenbevinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop hij het besluit steunt, moet de nodige zorgvuldigheid betracht worden.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenbevinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen om de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand, geloofwaardig maken.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, sectie art 9bis, waartegen onderhavig beroep is gemotiveerd als volgt: " de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats van oponthoudhoud in het buitenland "

Verder is de beslissing waartegen huidig beroep nog gemotiveerd als volgt:

Wat de vermeende schending van artikel 3 EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs"

Verzoeker heeft in het verzoekschrift dd. 31/03/2023 nochtans duidelijk meegedeeld dat " art 3 EVRM ingeroepen wordt als uitzonderlijke omstandigheid, alsook het lang precair verblijf, de duurzame sociale verankerung, de vele banden met België, de prangende humanitaire situatie; dat door het lange verblijf van verzoeker in België, een terugkeer ernstige schade zal toebrengen aan verzoeker.

Verzoeker komt in Noord- Macedonië volledig alleen te staan; zonder werk; zonder sociale zekerheid. Hij zal daar terecht komen in een prangende humanitaire situatie.

Al de leden van zijn kerngezin ; zijn ouders, zus en broer, wonen sedert 2011 in België en hebben een legaal verblijf.

De gemachtigde had blijkbaar geen oog voor de specifieke situatie van verzoeker; mn. dat hij, toen zijn ouders, broer en zus vertrokken naar België, alleen achterbleef in Noord — Macedonië en verder werd opgevoed door een oom, die slechts enkele jaren later overleed.

Dat verzoeker toen nog zeer jong was en het bijgevolg niet meer dan normaal was dat hij naar België kwam om zijn ouders te vervoegen, die hun verantwoordelijkheid dienden op te nemen.

Verzoeker heeft zijn beweringen wel degelijk gestaafd door een begin van bewijs; Hij heeft een uitgebreid stukkenbundel meegedeeld op basis waarvan zijn lang verblijf in België vaststaat; hij deelde oa mee: schoolattesten en inschrijving in het leercentrum Athena.

Verzoeker kwam naar België in het aar 2017; hij was toen nog minderjarig. Hij kon toen onmogelijk een visum voor België aanvraag in zij thuisland , daar hij als minderjarige niemand had om hem hierbij te vertegenwoordigen.

Verzoeker verblijft al een groot deel van zijn volwassen leven in België ; période tijdens dewelke inderdaad hechte relaties worden opgebouwd en een economische en sociaal maatschappelijke positie wordt verworven.

Verzoeker spreekt perfect Nederlands. Hij ging in België naar school. Hij is werkbereid;

De gemachtigde ging bijgevolg in de beslissing, waartegen huidig beroep uit van foutieve uitgangspunten, zodat de hierop gefundeerde beslissing op onzorgvuldige wijze tot stand kwam en niet als zomaar als juist of voor waar kan aangenomen worden. Wegens zijn lange verblijf in België en vooral wegens de omstandigheid dat verzoeker in België de leden van zijn kerngezin vervoegde - heeft verzoeker inderdaad wel degelijk stabiele engagementen in België aangegaan.

We kunnen besluiten dat verzoeker alleen zijn kindertijd en tijd als jong- volwassene in Noord-Macedonië doorbracht; tijdens deze periode worden doorgans geen duurzame engagementen opgenomen.

De gemachtigde komt aldus op onzorgvuldige en onredelijke wijze tot het besluit dat de integratie van verzoeker en diens opgebouwde banden in België geenszins kunnen vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst en onvoldoende zijn om te wegen als buitengewone omstandigheid.

Verder is de beslissing gemotiveerd als volgt :

Verzoeker beroept zich op artikel 8 EVRM.

Hij is naar België gekomen in 2017 en verbleef sedertdien ononderbroken in België;

Verzoeker kwam toen naar België om zijn ouders te vervoegen , die na het overlijden van zijn oom in het jaar 2015, verzoeker terug ten laste moesten nemen en hun verantwoordelijkheid als opvoeders terug dienden op te nemen , bij gebrek aan bereidwillig netwerk in Noord-Macedonië.

Verzoeker heeft vanaf de leeftijd van 17 jaar geen leven meer ongebouwd in Noord-Macedonië ; hij heeft daar geen economische belangen meer.

De gemachtigde stelt in de beslissing waartegen huidig beroep dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemand privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Verzoeker stelt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij deze afweging, geen rekening hield met al de elementen van het dossier als een geheel ; mn in hun onderlinge samenhang gelezen en mn met de omstandigheid dat verzoeker in België samenwoont met zijn de andere leden van kerngezin; ouders, broer en zus.

In de aanvraag dd 31/03/2023 tot machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op basis van art 9bis VW 15/12/1980 heeft verzoeker duidelijke informatie gegeven over zijn leefsituatie in Noord- Macedonië en België ; Het feit dat hij niet visum-plichtig is om naar België te komen om zijn familie te bezoeken is irrelevant. Het is immers zowel voor verzoeker als voor zijn familie onmogelijk om de financiële last van deze reizen te bekostigen.

De ouders van verzoeker blijven onderhoudsplichtig tav hun zoon ; tot wanneer hij in staat is om de voorzien in zijn eigen levensonderhoud. Deze onderhoudsplicht kan in natura uitgevoerd worden, wat uiteraard voor de beide partijen de meest gunstige situatie is.

Deze specifieke omstandigheden van deze zak worden niet naar beoordeeld door de gemachtigde in de beslissing waartegen huidig beroep.

Gelet op zijn lang verblijf in België en gelet op de eerder jonge leeftijd van verzoeker bij zijn komst naar België, heeft verzoeker in Noord - Macedonië geen netwerk meer om op terug te vallen.

De leden van zijn kerngezin wonen vooral in België.

De bijzondere band - de vestiging van de economische- en de privé belangen van verzoeker in België ; als toepassingsvoorwaarde in art8EVRM gesteld, zijn in casu aanwezig.

Verzoeker kon zich dan ook terecht beroepen op art. 8 EVRM.

Nergens in de beslissing kunnen we terugvinden dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening hield met de concrete gegevens van het dossier; mn met de onderlinge samenhang van de meegedeelde gegevens.

Nergens in de beslissing wordt er verwezen naar de impact van de leefomstandigheden van verzoeker in Noord - Macedonië op diens dagelijks functioneren en de mogelijkheid om zich aldaar te handhaven ook al zou dit verblijf , eerder van korte duur zijn; mn. beperkt tot de periode nodig om de aanvraag tot verblijf aldaar in te dienen bij de Belgische consulaire of diplomatieke post.

De bestreden beslissing dd 08/04/2024 is totaal niet, minstens gebrekkig gemotiveerd op dit punt

Nochtans zijn deze gegevens zeer belangrijk.

Om reden dat de bindingen van verzoeker met Noord-Macedonië vanuit dit perspectief, minstens rekening houdend met dit gegeven, moeten geëvalueerd worden om op basis hiervan te oordelen of de tijdelijke verwijdering van verzoeker al dan niet in disproportie staat met diens recht op een gezins- en privéleven, zoals beschermd bij art 8 EVRM

Een verblijf in Noord-Macedonië, ook al is dit tijdelijk brengt voor verzoeker en diens familie veel onzekerheden en buitengewone stress mee;

Verzoeker zelf heeft in Noord-Macedonië geen bron van inkomsten.

Hij heeft in Noord-Macedonië geen sociaal netwerk zodat hij kan voorzien in zijn levensonderhoud.

De genomen beslissing dd. 08/04/2024, waartegen huidig beroep, bevat minstens beslissingen die niet overeenkomen met de meegedeelde informatie bij de aanvraag.

De gemachtigde ging derhalve onzorgvuldig te werk bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker heeft bijgevolg een aantal valabele elementen ingeroepen om aan te tonen dat hij niet kan terugkeren naar het land van herkomst om daar de aanvraag tot machtiging van verblijf van meer dan drie maanden in te dienen bij de Belgische diplomatieke en consulaire post.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft in de beslissing waartegen huidig beroep geen rekening gehouden met allé elementen in het kader van de beoordeling van de ontvankelijkheid van het verzoek.

De gevraagde buitengewone omstandigheden zijn geen omstandigheden die een overmachtssituatie creëren, doch het is voldoende dat omstandigheden worden ingeroepen, die het voor de verzoekers buitengewoon moeilijk maken om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst.

Er is voldoende aangetoond dat het voor verzoeker en bij uitbreiding voor zijn naaste familieleden heel moeilijk zal zij om het verblijf van verzoeker in Noord-Macedonië te financieren.

Het is dus overduidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag dd. 31/03/2023 ten onrechte geen rekening meende te moeten houden met de ingeroepen elementen.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft zijn beslissing derhalve niet gestoeld op een correcte feitenvinding en kwam om deze reden tot een onzorgvuldig en onredelijk besluit.

Het middel is gegrond.

(..)

5. Het bevel om het grondgebied te verlaten

Bij vernietiging van de beslissing over de aanvraag conform art 9bis, dringt ook de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten zich op.

Het bevel werden minstens voorbarig uitgevaardigd om reden dat verzoeker nog de mogelijkheid heeft om de beslissing van weigering van verblijf in graad van beroep te laten beoordelen.”

2.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft gesteld, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Uit deze motivering blijkt duidelijk dat werd ingegaan op de door de verzoekende partij als buitengewone omstandigheden aangehaalde elementen en werd gemotiveerd waarom deze niet worden aanvaard. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Hetzelfde kan gezegd worden over de tweede bestreden beslissing. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de

toegestane duur en dat, wat betreft de elementen waarvan sprake in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat dienaangaande een terugkeer wordt verhinderd.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de eerste bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...).”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfs-machtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of zijn aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend vanuit het land van oorsprong niet werden aanvaard of bewezen.

2.6. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 31 maart 2023 voor de tweede keer een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. In deze aanvraag riep zij als buitengewone omstandigheden in essentie in:

- schending van de artikelen 3 en 8 EVRM bij terugkeer:

dat al haar sociale en economische belangen zich in België bevinden, dat al haar familieleden zich in België bevinden zodat zij geen binding meer heeft met het herkomstland, dat zij op 11-jarige leeftijd achterbleef bij haar oom in het herkomstland in afwachting van de hereniging in België met haar kerngezin, dat haar oom toen zij 15 jaar was kwam te overlijden, dat zij sinds 2017 in België verblijft en zij toen lessen Nederlands volgde, dat haar ouders en broer ondertussen verblijfsrecht hebben, dat zij geen inbreuk pleegde tegen de openbare orde, dat een terugkeer haar als geïsoleerd zou achterlaten, en dat zij hier kan werken in een knelpuntberoep.

2.7. Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij omstandig gemotiveerd heeft waarom de door de verzoekende partij ingeroepen elementen haar niet verhinderen terug te keren naar Noord-Macedonië om aldaar de aanvraag in te dienen.

Zo blijkt dat de verzoekende partij motiveert dat *“Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”* De verwerende partij stelt vervolgens vast dat niet blijkt dat verzoekende partij zich niet in Macedonië op zelfstandige wijze zou kunnen handhaven nu uit de gegevens die haar zaak kenmerken blijkt dat zij langere tijd gescheiden heeft geleefd van haar familie in België wat erop wijst dat zij wel degelijk nog een familiaal of sociaal netwerk heeft in Macedonië die voor haar zorgde, en dat verzoekende partij niet aantoonde dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen haarzelf en haar in België wonende familie in de zin van artikel 8 EVRM. De verwerende partij stelt verder vast dat zij haar sociale banden in België niet staft en dat – rekening houdend met de verklaringen van verzoekende partij afgelegd bij de politie op 21 oktober 2021 dat zij reeds drie jaar in België zou verblijven – zij aldus tot haar negentiende in Noord-Macedonië heeft verbleven zodat haar verblijf, integratie en opgebouwde banden in België geenszins kunnen vergeleken worden met haar relaties in het herkomstland. De verwerende partij motiveert verder nog: *“Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.*

De elementen van integratie (met name het feit dat er sprake zou zijn van humanitaire en sociale bindingen, dat hij sinds 2017 in België zou verblijven, dat hij perfect op de hoogte zou zijn van de Belgische waarden en normen, dat hij regelmatig zou deelnemen aan het leven van de onthaalgemeenschap, dat hij een meerwaarde zou vormen voor onze maatschappij, dat hij tewerkgesteld zou kunnen worden in een knelpuntberoep en dat hij één deelcertificaat Nederlands en bijhorend inschrijvingsbewijs voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

2.8. De Raad stelt vooreerst vast dat, waar de verzoekende partij de door haar aangehaalde redenen waarom zij de aanvraag niet in het buitenland zou kunnen indienen herhaalt, zij daarmee geen afbreuk doet aan de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing waaruit wel degelijk blijkt waarom de verwerende partij de aangehaalde elementen niet aanvaardt als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.9. De Raad wijst er verder op dat, zoals de verwerende partij correct motiveert, wat de beweerdde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, de verzoekende partij moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in haar herkomstland een ernstig reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of een mensonterende behandeling. Zij moet haar beweringen staven met een begin van bewijs en concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een eenvoudige bewering of een ongestaafde vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk te maken op artikel 3 van het EVRM (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoekende partij betoogt dan wel dat zij in het herkomstland in een prangende humanitaire situatie terecht zal komen omdat zij daar volledig alleen zal komen te staan zonder werk en zonder sociale zekerheid, maar zoals de verwerende partij omstandig motiveert blijkt uit de gegevens die de zaak van verzoekende partij kenmerken dat zij tijdens haar tienerjaren blijkt te zijn opgevangen door haar familiaal netwerk in Noord-Macedonië, en dit ook na het overlijden van haar oom, en dat, aangezien verzoekende partij er tot haar negentiende verbleven heeft, ook mag aangenomen worden dat zij aldaar nog een familiaal en sociaal netwerk heeft. Dat zij aldus volledig alleen zal komen te staan in Noord-Macedonië wordt bijgevolg niet aannemelijk gemaakt. Verzoekende partij houdt het dienaangaande op een bloot betoog en doet daarmee geen afbreuk aan de gegeven motivering, temeer uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 4 mei 2023 tijdens het coaching gesprek in kader van vrijwillige terugkeer zelf aangaf dat zij in Noord-Macedonië nog een grote familie heeft waaronder haar zus en diens gezin alsook verschillende neven en nichten met hun gezin. Zij stelde tevens daarmee nog in telefonisch contact te staan. Verder verklaarde verzoekende partij in haar herkomstland reeds gewerkt te hebben in de keuken van een restaurant. De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij bij haar aanvraag ook een nieuw paspoort gevoegd heeft, afgeleverd op 5 april 2022 te Kumanovo. Bijgevolg ligt de indicatie voor dat verzoekende partij minstens in 2022 nog teruggekeerd is naar het herkomstland. Verzoekende partij, die zesentwintig jaar is en die – anders dan wat zij voorhoudt – blijkens haar verklaringen in 2021 aan de politie tot haar negentiende in het herkomstland verbleven heeft, bovendien aldaar ook gewerkt heeft zoals zij verklaarde in 2023, en waarvan niet blijkt dat zij aldaar geen familiaal of sociaal netwerk meer heeft, toont met haar blote betoog dat zij geen banden meer heeft met het herkomstland en aldaar in een prangende humanitaire situatie terecht zal komen niet aan dat de verwerende partij op verkeerde gronden of op kennelijk onredelijke wijze tot de vaststelling is gekomen dat niet blijkt dat zij zich niet op zelfstandige wijze zou kunnen beredderen in het herkomstland zonder haar ouders en broer en zus die legaal in België verblijven, temeer aangenomen mag worden dat zij aldaar wel degelijk nog over een familiaal netwerk beschikt. Haar betoog dat zij tijdens haar verblijf in Noord-Macedonië geen “*duurzame engagementen*” heeft opgenomen doet aan voorgaande geen afbreuk. Ook het loutere feit dat zij geen economische belangen meer heeft in Noord-Macedonië door haar verblijf in België kan niet anderszins doen besluiten. Niks staat verzoekende partij in de weg om – eenmaal terug in Noord-Macedonië – aldaar opnieuw te werken.

De Raad benadrukt verder nog dat het feit dat verzoekende partij zou moeten terugkeren naar een land waar haar economische positie mogelijks slechter zou zijn dan deze in België, voor zover dat al zou kunnen aangenomen worden *in casu* nu verzoekende partij nooit werd toegelaten tot verblijf in België en zij aldus ook nooit op legale manier toegang had tot de Belgische arbeidsmarkt hetgeen anders is in het herkomstland alwaar zij op legale manier kan werken en voorzien in haar levensonderhoud, op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken (EHRM 27 April 2010, *Miah/Verenigd Koninkrijk*, § 14; mutatis mutandis EHRM 27 mei 2008, *N./Verenigd Koninkrijk*, § 42).

Gelet op de feitelijke gegevens die de zaak van verzoekende partij kenmerken en zoals omstandig gemotiveerd door de verwerende partij, toont de verzoekende partij geenszins aan dat een terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen in strijd is met artikel 3 EVRM.

2.10. Verzoekende partij kan geenszins gevolgd worden als zou de verwerende partij geen oog gehad hebben voor haar specifieke situatie. Zoals duidelijk blijkt heeft de verwerende partij rekening gehouden met het gegeven dat de ouders, broer en een zus van verzoekende partij in België verblijven en dat verzoekende partij in 2021 verklaarde drie jaar geleden naar België gekomen te zijn om haar ouders te vervoegen, maar wijst zij er terecht op dat opdat er sprake kan zijn van een beschermenswaardig gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en ouders en tussen verwanten, het niet volstaat om louter affectieve banden aan te tonen, maar dat tevens moet aangetoond worden dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn. De Raad wijst erop dat het EHRM het begrip “*gezinsleven*” in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende ‘*graad*’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest *Mokrani* (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée*

l'existence d'éléments supplé-mentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, *A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk*, par. 32).

Verzoekende partij, die in haar aanvraag enkel verwezen heeft naar het feit dat zij al enige jaren inwoont bij haar ouders in België, toont daarmee, zoals de verwerende partij motiveert, geenszins aan dat er tussen haarzelf en haar in België verblijvende familieleden de door artikel 8 EVRM vereiste afhankelijkheidsband bestaat om gewag te kunnen maken van een beschermenswaardig gezins- of familieleven. Zij doet met haar subjectieve en niet-onderbouwde betoog dat haar ouders ten aanzien van haar onderhoudsplichtig zijn geen afbreuk aan voorgaande vaststelling. Dit nog naast de vaststelling dat uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 21 oktober 2021 te Mechelen betrapte werd op het werken zonder arbeidsvergunning, hetgeen eerder bevestigt dat verzoekende partij in staat is om op zelfstandige wijze onafhankelijk van haar ouders in haar basisbehoeften te voorzien, temeer verzoekende partij in het herkomstland op legale wijze kan werken.

Verzoekende partij doet met haar betoog geen afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing dat zij geen beschermenswaardig gezins- of familieleven in België in de zin van artikel 8 EVRM heeft aangetoond.

2.11. Verder heeft de verwerende partij ook vastgesteld dat verzoekende partij evenmin een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM heeft aangetoond. Zo wijst zij erop dat zij niet aantoonde dat zij in België nauwe banden heeft die onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen. Zij heeft ter staving van haar sociale banden geen bewijzen voorgelegd. Het loutere feit dat zij hier op precaire wijze heeft verbleven toont dergelijke banden niet aan. Zij toont niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat zij onder een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM vallen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich in haar aanvraag beperkt heeft tot een loutere verwijzing naar "sociale en economische banden" die zij in België heeft opgebouwd en de stelling dat zij in België haar centrum van belangen heeft. Verzoekende partij verwees tevens naar het feit dat zij Nederlandse taallessen had gevolgd. Hiermee toont de verzoekende partij echter nog niet aan dat het door haar opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking van dit sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. De Raad benadrukt dat de bescherming van het recht op privéleven in de zin van voormeld artikel zich pas opdringt wanneer een vreemdeling verregaande en sterke banden heeft opgebouwd in het gastland die gedurende een langere periode worden bestendigd. Dit blijkt *in casu* niet.

Verzoekende partij is pas op negentienjarige leeftijd naar België gekomen. Bovendien is zij nooit rechtmatig toegelaten tot verblijf en heeft zij nooit legaal kunnen werken. Zij kan derhalve ook geen gewag maken van sterke professionele banden met België. Verder blijkt uit de door haar aan de aanvraag gevoegde stukken evenmin dat zij in België dermate diepgaande sociale banden heeft ontwikkeld derwijze dat gewag zou kunnen gemaakt worden van een beschermenswaardig privéleven in België. Het loutere feit dat zij Nederlandse taallessen heeft gevolgd, doet niet anderszins besluiten. De beoordeling door de verwerende partij dat in de eerste plaats niet blijkt dat verzoekende partij gewag kan maken van banden die zodanig hecht zijn dat dienstig kan verwezen worden naar artikel 8 EVRM, is in het licht van de omstandigheden die de zaak van de verzoekende partij kenmerken, geenszins incorrect of kennelijk onredelijk. Het gegeven dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan kan geenszins leiden tot het foutief of kennelijk onredelijk bevinden van de desbetreffende motieven.

2.12. Voorts, voor zover toch zou moeten aangenomen worden dat er sprake is van een beschermenswaardig familie- of privéleven in de zin van artikel 8 EVRM, *quod non*, heeft de verwerende partij er ook op gewezen dat de eventuele tijdelijke scheiding ter vervulling van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen het privéleven niet verstoort in de mate dat er sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Er moet worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM en de vereiste belangenafweging in de ontvankelijkheidsfase van een procedure op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet voornamelijk een rol spelen in het beantwoorden van de vraag of een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 70). In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Wat betreft de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om daar een verblijfsaanvraag in te dienen, stelt het EHRM dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, *Djokaba Lambi Longa vs. Nederland*, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven niet absoluut is en dat vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privé- en gezinsleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding tot een positieve verplichting onder artikel 8 EVRM kan geven. Dergelijke elementen liggen *in casu* niet voor. De verzoekende partij maakt immers niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze van oordeel was dat de inspanningen die de verzoekende partij zou hebben gedaan om zich te integreren geen buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij was zich bewust van het feit dat zij illegaal op het grondgebied verbleef. Door zich te nestelen in illegaal verblijf tracht zij de Belgische staat voor een voldongen feit te stellen, omstandigheden in welke het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden (EHRM, *Núñez v. Norway*, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70; EHRM, *Butt v. Norway*, 4 december 2012, n° 47017/09, §82). Dergelijke omstandigheden worden *in casu* niet aannemelijk gemaakt. Zij toont ook niet aan dat zij niet zonder haar in België verblijvende familie tijdelijk terug kan keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen noch toont zij aan dat zij haar sociale banden (waaronder die met haar familie in België) niet zou kunnen onderhouden door – zoals de verwerende partij motiveert – regelmatige bezoeken. De gratuite bewering dat zij of haar familie daartoe de financiële middelen niet hebben kan aan voorgaande geen afbreuk doen.

Het confronteren van de overheden van een gastland met een gezins- of privéleven als een *fait accompli* houdt niet in dat die overheden, als gevolg daarvan, verplicht zijn om de vreemdeling toe te laten zich te vestigen in het land. (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 103). De Raad benadrukt dat Staten het recht hebben om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland. Zij zijn dan ook niet verplicht om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 101).

De verzoekende partij toont niet aan dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen haar familie- of privéleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, *Gul/Zwitserland*, 22 EHRR 228). Het familiaal of privéleven wordt *in casu* niet in die mate geaffecteerd dat dit zou moeten opwegen tegen het publieke belang inzake de naleving van de immigratiecontrole.

Verzoekende partij toont met haar betoog waar zij blijft hameren op haar -illegaal- verblijf in België geen schending aan van artikel 8 EVRM.

2.13. De Raad benadrukt verder nog dat de stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden bovendien in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers “*dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede*

integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De Raad acht de motieven van de bestreden beslissing correct en geenszins kennelijk onredelijk en zij vinden steun in het administratief dossier. De verzoekende partij toont niet aan dat de duur van haar verblijf en eventuele integratie in België hinderpalen vormen voor het aanvragen van een machtiging tot verblijf vanuit het buitenland. Het loutere feit dat zij de subjectieve overtuiging is toegedaan dat dit alles haar wel degelijk verhindert terug te keren naar het herkomstland is uiteraard niet afdoende om de motieven van de bestreden beslissing ter zake te doen wankelen.

2.14. Verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de verwerende partij enig door haar ingeroepen argument als buitengewone omstandigheid in de aanvraag veronachtzaamd heeft. Verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk als zou de verwerende partij louter omstandigheden die een overmachtssituatie uitmaken aanvaarden als buitengewone omstandigheid.

2.15. Waar verzoekende partij *in fine* van het verzoekschrift nog stelt dat bij de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing ook de tweede bestreden beslissing dient vernietigd te worden, volstaat het te stellen dat uit de bespreking hoger is gebleken dat de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing zich niet opdringt. Bijgevolg maakt de verzoekende partij evenmin aannemelijk dat *in casu* de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing zich opdringt. De Raad wijst er verder nog op dat, waar verzoekende partij meent dat de tweede bestreden beslissing voorbarig is omdat zij nog de mogelijkheid had beroep in te dienen tegen de eerste bestreden beslissing, een overheidsbeslissing vermoed wordt wettig te zijn op grond van het beginsel van "*le privilège du préalable*". Het louter instellen van een beroep bij de Raad heeft geen schorsende werking. Een zorgvuldig handelend bestuur moet niet de definitieve uitkomst afwachten van de procedure die bij de Raad hangende is (RvS 24 januari 2013, nr. 222 221). De enkele overtuiging van de verzoekende partij dat de akte onwettig is, stelt haar niet vrij van de verplichting om zich hieraan te onderwerpen. Haar betoog dat erop neerkomt dat zij gedoogd moet worden in afwachting van de uitkomst van onderhavig beroep en haar aldus nog geen bevel om het grondgebied te verlaten kon opgelegd worden kan dan ook niet overtuigen. Bovendien stelt de Raad vast dat niet blijkt dat verzoekende partij al vrijwillig of gedwongen gevolg heeft gegeven aan de verwijderingsmaatregel zodat haar betoog actueel belang ontbreekt.

2.16. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizend vijftwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER